

תורה שבת

הפצת ועידוד לימוד התורה הקדושה עם פירוש רש"י

ויל לוי ני רבתות אלפי ישראל ע"י קרן תריע"ג לטובת נשמת רבנן הנכבד הרה"ח ר' אריה (לייב) בורה"ח ר' יונה רובין זל"ל

מרחיש תשפ"ה | נילין מ"ה (שער ב)

פרשת חי שרה

שבת של תורה פנינים מיירים לשולחן השבת

שם אברהם חי קב"ז שנה!

על הכתוב (בראשית כג, א) ויהיו תי' שנה מאה שנים ותשעים שנים תי' שנה, וכותב רש"י: "שנ' חי שרה - قولן שון לטובה". יש להתבונן: מה הכהרחה לדורש לפסוק זה שכל שני חיי שרה היו שוני לטובה? רעיון מפעים ונפל לא כותב החתום סופר וע' בסיוף הפרשה נאמר (כח, ז) שאברהם אבינו נפטר בהיותו בן 175 שנים, ויש להבהיר מדוע באמת הארכן אברם ימים יותר משרה שחיה רך 127 שנה, והרי רש"י כותב בפרשיות ורא (כא, יב) שאברהם היה טפל לשורה בבניות! כך שהה ראי שרה תחיה יותר ממנה, או לכל הפחות תחיה ממנה.

אלת התיירז הו, לפי שאמרו חז"ל (בראשית ורבה צה, ג) שאברהם אבינו הcid בוראו רך בהיותו בן 48 שנה, לפי החשבון נמצא שmagil 48 עד גיל 175 - הוי רך 127 שנים שווים לטובה כהמ' היכר אברם את בוראו, ורק חיים אלו נוחשניים לחיים. לכן כותב רש"י שאצל שרה היו כל 127 השנים שווים לטובה, והכהרחה לכך, כי כך יתישב לנו שאברהם לא חי, חיים של אמונה, יותר משרה, אלא שיחם היו 127 שנים של הכרת הבוראו!

מצוות עם מאמין – שווה יותר!

רש"י כותב על הפסוק (בראשית כד, יז) וירץ העבד לקראתה - שרה שעלו המים לארון הרם. מסביר הרמב"ן, שרש"י דיבק בכך מהמת שאחר כך כתוב (פסוק כ) ותשאב לכל הגמלים, ואילו כאן לא נאמר לשון שאיבה, בהכרח שכן לא הזרכה לשאוב, כי עלה המים לארון.

אל שבאותה הא-גופא-קשה! מודיע אחר כך בהשkontה את הגמלים לא עלו המים לארון, וכן המים עלו?

מסביר הרה"ק רבי לוי יצחק מבארדייטשוב ז"ע בספרו קדשות-ליי באופן נפלא: בתחילה כשחתוכונה רבקה לשאוב רך לעצמה, נעשה לה נס שעלו המים לזרחה כדי שלא תטוח, אבל בפעם השנייה כאשר שאבה למטרת גמלות חסד עם אליעזר ואנשיו גמלין, לא עלו המים לארון, כדי שתוכל לטרוח ולהתאמץ בקיום המצווה, שכן מצווה הכרוכה במאמין ובקיים שווה הרבה יותר, ולפומ' צעריא אגרא!

אוצר התורה מותן הפרשה

וירץ העבד לקראתה (כד, יז). שרה שעלו המים לארון (רש"י). אחרי שראתה את גמליה מזו לזרקה, ולמה היה צוריך לסייען של הגמינו מים? אלא מכאן שהעיקיר הרואה למזהותם של גמלים טובות, ולא מופתים, גמלים ככל شيء.

(הרה"ק רבי ישראל ממודזין ז"ע, דברי ישראל) וירץ לבן אל האיש החוצה אל הענן (כד, כט) למזה וירץ ועל מה רץ, וכי בראות את הנום, אמר עשריך הוא זה, ונתן ענייני בממוני (רש"י).

כידוע, ריצה מהירה בפסיעה גסה, פוגעת בראית העניינים (ברכות מג, ב), ולכן שואל רש"י: למזה רץ ועל מה רץ? הרוי העניינים כהות מהריצה. וההתשובה: נתן עניינו בממוני - הוא הסכם לסכן את עניינו בגלל ממוני. (רבי אליהו הכהן מאיזמיר ז"ע)

יאמר לא אלך עד אם דברת דבורי (כד, לא)

תיקף כשבא אליו עוזר לבתי בתואל הגיע זמן קיום מצותו, לקיים את השבעה שנשבע על אברם, ולכן נארחה עליון האכילה, כי אסור לאכול לפני פני קיום מצוה (או"ח סי' תונ"ב), שכן אמר לא אוכל עד אם דברת דבורי.

(הגאון רבי בנימין דיסקין ז"ע, אב"ד הורדונא)

שער תורה קב"ט מסכם ומבוא לפרשת השביעי

מארה
בפרשה:

חלק מסדרת הפרשיות בחומרה בראשית העוסקות בחיי האבות, אף פרשת חי-שרה מוקיפה מאורעות הקשורים לאחדות החיים של אברהם ושרה, וקובורתם במערת-המכפלה הנרכשת בכיסף מלא. ובמרכז הפרשה: שליחת אליהו לחתת אש להצחק, ומאיירת רבקה.

מיתת שרה וקניית מערת המכפלה. שליחת אליעזר לחתת אש להצחק. הסמינרים לנערת הדראייה. נישואי יצחק עם רבקה. נישואי אברהם עם קטורה וצצאייהם. חילוקת אברם ואתרכשו. מיתת אברהם וקובורתו. תולדות ישמעאל וקובורתו.

א. רספֶד וקבורה
משנה בת 127 שנים, היא נפטרת לעולמה. אברהם אבינו בא להברון לספוד לה. והוא קונה את מערת המכפלה ואת השדה סביבתו מייד עפורה החתית, תמורה 400 שקל כסף, וקובור אותה שם.

הגר, הנקרת בשם קטורה. ממנה נולדו שלש שנים נוספים. הוא מעניק להם מתנות ומשלח אותם מארון כנען, ואת שאר כל רוכשו הוא מעניק ליצחק.

ו. מיתת אברהם

שאברהם בן 175 שנה הוא מסתלק לבית עולם, ונבר במערת המכפלה.

ז. חי ישמעאל

לשמעאל נולדו 12 בניים, כולם נשיים ו�� שודדים. אבות אומה, ושמעאל מת כשהוא בן 137 שנה.

ב. שידוך לישת
아버ם מבקש מעבדו אליעזר לנסוע אל בני משפטו המתגוררים בחוין, לחפש שם שידוך ליצחק בנו, ומשביע אותו שלא לחתת שידוך מהכנעניים.

כשהלעומד מגייע לשם הוא מתפלל לה, שיגלה לו מי הנערת הדraiיה, באמצעות סימן-היכר כאשר יבקש ממנה להשkontה, והוא ציע להשkontה גם את גמלי. מיד לאחר תפילתו באה' רבקה וקימה את הסימן, ואלייעזר קידש אותה ליצחק.

ג. מה ייאד הדר
היות ויפה שיחתון של עבדי אבות, מראריכה התורה לתאר את התהاراتות של אליעזר בימי ביתו של, כשהוא מאריך לספר להם את כל מה שאריע עמו. היום, בlijt ביריה הם מסכימים לשולח את רבקה.

ד. נישואי יצחק
רבקה הולכת אחריו אליעזר לארכן כנען, שם היא נישאת ליצחק, ובכך הוא מתנהם אחר אמו, בראותו שוחרה השכינה והברכה לשורות באهل כבמי שורה אמו.

ה. קשרה בוניה
לאחר פטירת שרה, אברהם נושא שוב לאשה את

חיים של תורה לימוד חומש ורש"י

טרוד ומטעק כל יום

כתב רבינו אליהו מזרחי: "אני בהיותי טרוד בעינוי הגדול, אשר אין מטעק בכל יום על דברי המאור הגדול בפרקוש החומש והומוגל, אשר אין שם דברי מדיבורי שאיינו צריך קרייה רבה ועיון נפלא בכל המקומות אשר לווק מהם, במשנה ובבריתא, במכילתא ובספרא ובספרות, ובכלוא תלמודא, ברבות ובתנומא, ובכל מדרשי האגדות אשר רבבו מלפסרו" (ש"ת הרא"מ, סימן ה')

תורה ורלה נושאים רלוונטיים מותח הפרשה

מאיו שעה מותר להתפלל תפילה מנוחה?

על ההפנום (בआשთ כ, ס) וכך יוציא יצחק לשוחה בשרה לשרה לשון תפילה: כך גם אמרו בגמרא (ברכות כו, ב) יצחק תקון תפילה מנוחה, שנאמר יצחק לשוחה בשודה לפניו ערב, ואין שיחה אלא תפילה.

שהמתפלל לפני שוחה ומתחזה לא יצא כדיעבד, וכן דעת המגן אברהם ועוד פוסקים. ואולם המשנה בדורותה (סק"ב) מביא את דעת הפיiri חדש והפרי מגדים ועוד פוסקים, שבידי עברך אם התפלל תפילה מנוחה מיד לאחר החזות, יצא ידי חובה ולא יהוזר להתפלל. וכ恬נו האחרונים שכן הלהה למעשה שלא יהוזר להתפלל.

איך מחשבים חצי שעה

הפוסקים דנים עוד, כיצד מחשבים את החצי השעה לאחר החזות. המשנה בדורותה (שעה"צ סק"ח) מסתפק האם חצי השעה היא שעה זמנית או חצי שעה שווה (דהינו תמיד ו'אישר'), לכתיחיל לא יתחללו לפני שוחה ולמעשה נחלקו בזה המשנהים, וכמה 'לחותות-שנה' נוגדים להחמיר שהחזרה ששותות ימיים קצרות - מוסיפים חצי שעה שווה, ובכך שהיום אורך מוסיפים חצי שעה זמנית.

סתתיה לאין להתפלל מנוחה, אפילו קרבנות ואשרי, לפני חצי השעה לאחר החזות. וראו בדיעבד אם התפלל לאחר החזות, יצא ולא יהוזר להתפלל.

רלה למשעה

הטעם לוマン זה של חצי שעה לאחר החזות, משומש לתפילה המנוחה כנגד תמיד של בין העורבים, ותחילה זמן שחיתתו מדורייתא ההא חצי שעה לאחר החזות.

האתרגונים כתובים, שגם סדר הקרבנות ו'אישר', לכתיחיל לא יתחללו לפני שוחה ומתחזה, כי אמרית הקרבנות היא כנגד התמיד, שלאן הקריבו הוו קדושים שוחה.

בדיעבד - מוחוץ

כאמור, פשوط לשון השלחן ערוך ממשען,

סתתיה לאין להתפלל מנוחה, אפילו קרבנות ואשרי, לפני חצי השעה בהרור בבחזיו שוחה, ובכך שעה זמנית.

הتورה וההפטרה ביאור שיטות הרפטרה לפרש השביע

חוiot רמקש: אברהם ודוד זקנין באים בימי

בפרשת חי שרה כתוב (כד, א) 'אברהם זקן בא ימים, וגם הפרק שם בספר מלכים עוסק ברצון של אדוניוו בן דוד לרשות את המלוכה, אבל למשעה פעיל דוד למתת את ירושת המלוכה דודוק לא שלמה בנו.'

מנางים: ברוב הקהילות נהגים לסייע את הפטורה בפסוק ל'א' במלים 'יר' המליך דוד לעולם'. אבל מנהג תימן לסייע בפסוק ל'ב' במלים 'יגם יש שלמה על כס המלוכה'.

בפרשת חי שרה כתוב (כד, א) 'אברהם זקן בא ימים, בהקשר לכך מפרטים השבוע בספר מלכים-א', מפסוק א' עד פסוק ל'א, בפרק המתחללים במלכים דומות: 'זהמלך זקן דוד בא ימים'.

גם בתוכן הפרק שם בספר מלכים יש חוט המקשר לפטורה השבעון, שכן בפרשנותו מסויף שאבורם לעת זקנותו DAG לעתיד האומה, כשיחסש שידוך ליצחק, וגם נתן מותנת לשאר

באיזה סדר נקבעו האבות במערת המכפלה?

סבירו סדר קברות האבות בסדר אחר - וכותב הוחרה שסדר זה הוא הסדר האמתי והנכון - וכן מבואר שם, בכך מין של המערה נקבעו גם וחוה, וסימון להם שרה ואברהם [שרה טמונה לחוה]. ואילו רבקה ויצחק נקבעו בכך שמאלה של המערה, בכו יש מול הקבר של אברהם ושירה. ולעומתם יעקב ולאה נקבעו מושן לצד קדמתה המערה - ואמצעריו - כך שנוצרה צורת סג'יל, כשהיעקב נקבע מול הקבר של אברהם, ולאה קבורה מול הקבר של רבקה.

דעת היישלמי

דעה שלישית בסדר הקברורה, מובאות בירושלמי (תעניית ד, ב) 'אבות - דרך הסבב הון קברוני', ווונת הדרבין, שבגמרא (ברכות מו, ב) מובא שבשנים קדמוניות נוהו לא יכול כשם מסובין על מיטות, כל סוד עלי מיטה לעצמו. וקבעו חיל' את סדר היישבה בסעודה כדי לחוליק כבוד לגדוליים שבסעודה, כך שבזמן שהן שלש מנות, הגדל מכבב במיטה האמצערית, והשנין לבי חשבונות שאים בניוים ממש על קבורי האבות, ואלו אין ממשות אמיתית, מהמת שרים נטמן במערת המכפלה. למצובות צדי לחוליק כבוד לגדוליים שבסעודה, של הגול, והשלישי בחשבונות - מכבב מורתקה ומופלאה עד מאד.

על הסדר הנכון בו נקבעו האבות במערת המכפלה אנו מוצאים מחלוקת מורתקה ומופלאה עד מאד.

ימין לשמאלי, זה לצד זה

תיאור מפורט על סדר קברות האבות במערת המכפלה אנו מוצאים בוורר הקושש פרשת שלח (דף סקד, א) ו'ל': 'בראשונה מטה זהה, וקבעו אותה קבר בימי אברהם, ואילו יעקב קבר לצד שמאל של אברהם. יזעין שסדר האלולות ביום שבעה, המכהה מתדים מראשווי, ובאמצעו אברהם, יעקב בימיין. קבר [כין שברחוב זה היה עתיק עד אdam הראשון להקבר]. אחר כך מת אdam הרראשון ונקבע סמוך לאברהם אביו, אצל הכותל המערבי מטה זהה, והוא נקבע לאה ונקברה סמוכה לזרחה. וכשמת הימני של המערה מת יחזק אבינו [ויעקב אבינו מת אברהם ונקבר סמוך לזרחה]. יעקב נקבע סמוך לאברהם אביו, ואחר כך מת אdam הרראשון ונקבע סמוך לאברהם אביו, ואחר כך מת אdam הימני של המערה. והוא נקבע לאה ונקברה סמוכה לזרחה. וכשמת כל הדברים: סדר הקברורה היה מימין לשמאלי, איש ואשתו יהודים, והකבר השני, אשר נשמי נקבע לצד שמאל של הגדול, והיו הנשים סמכות לנשיהם, והראשון מצד ימין היה אדם הראשון ונקבע סמוך להלכו של יעקב אבינו. יעקב נקבע סמוך לאה ונקבר סמוך לאה. וכל הקברורה מראה פנים (ירושלמי תענית ד, ב) כותב שכשיה באיטליה שמע אבינו נקבע לצד שמאל של אברהםabi, מפני השדר' מר' מאיר ישאל חכם רבוי יצחק זאבי, שבילדותו כשהיה בן שבע או בן שמונה נכנס בחצר של המערה, וראה שם שכותוב על הכיפה של המערה שאכן כך הוא סדר הקברורה כדברי הזוהר.

בדירוש מראה פנים (ירושלמי תענית ד, ב) כותב שכשיה באיטליה שמע אבינו ישאל חכם רבוי יצחק זאבי, שבילדותו כשהיה בן שבע או בן שמונה נכנס בחצר של המערה, והוא שים שכותוב על הכיפה של המערה שאכן כך הוא סדר הקברורה כדברי הזוהר.

דעות חז"ר מאיר יישר'

בדירוש מראה פנים (ירושלמי תענית ד, ב) כותב שכשיה באיטליה שמע אבינו ישאל חכם רבוי יצחק זאבי, שבילדותו כשהיה בן שבע או בן שמונה נכנס בחצר של המערה, והוא שים שכותוב על הכיפה של המערה שאכן כך הוא סדר הקברורה כדברי הזוהר.

התיאור בספרו של שלמה המלך
במשך זמן מה שמהר הקדוש דעה אחרה, שבספרו של שלמה המלך

עומקה של תורה שמי ועיוון בדברי רש"י

האם בתוכה רסומים לשלהו את רבקה?

למעלה (פסוק ג-ג) 'יען לבן ובתואיל ויאמר מה' יצא הדבר וג' הנה רבקה לפניה וג' הר' שבתואיל הסכים ואמר הנה רבקה לפניה!
המורל' בגורוaria מישיב, שמה שכתב ר' שבתואיל רצה לעכבר, אין הכוונה שהנתגנד למלארי, רק רצה שתשתהה ותתעכבר אצלו עוד מעט זמן, ועל כך המיתו המלאך.

חור בו

אולם בדעת-זקנין לבבלי התוספות מבארים את דברי רש"י שבתואיל אכן הסכים בהתחלה לשלהו את רבקה, אבל אחר כך התחרת ולא רצה לשלהו, ולכך המיתו המלאך.

שיקר בפי

ואילו המשיכיל-לדוד על רש"י כותב שימושים לא הסכים בתואיל לשלהו, ומה שאמור תחילה 'כח ולב', שיקר בפי אבל לבבו התכוון שלא לשלהו אותה.

לעכבר ולהרשחות

אמנם המפרשים התקשו בשאלת נוספה: כיצד כותב רש"י שבתואיל היה רוצה לעכבר את השידוך עד שבא מלאך והמיתו, והרי מפורש

אני לומד כל יום אבל למה להיבז?

בזאת תבחן

לעת שבדות על מארוי תורה נдол הדות ז"ע שערן
לתלמידים ממחנים יסודים על פרשת השבע חומש עם רשי"

עתרת ישראל לצערם בישיבתו על סדר לילימוד
פרשת השבוע עם רשי", סדר עלי גם נערך מבתוכו,
לבחר ש'תופס' פעם שהוא מנצל האסדר לאמרית
שנים מקרא ואחר תרגום הסביר רב אפרים באור
היטב סדר וה מיועד ללימוד חומש ורשי", בסדרי
ליימוד הגמרא אנו רוכשים את הכלים להיות תלמידי
חכמים, בסדר זה אנו רוכשים את הכלים להיות
יהודים"
(מוסף שבת קודש מסעיף תשע"ט)

ה מבחן בישיבת יונין
"אם על לימוד חומש עם רשי" הקפיד מאד רבנו בעל
דמשק אליעזר מוינציג, היה בוחן בעצמו בלמוד זה
בימות הקץ בשחת קדוש אחורי הצהרים לפני תפלה
מנחה, ובחרוף במזאאי שבת"
(ספר בעל דמשק אליעזר עמוד עה)

ה מבחן בישיבת ווישאווא
"במציאות שבתות אחר הבדלה היה נשאר הגה"ק
מווישאווא ז"ע פעים בנות בבית המדרש ובוחן
תלמידיו שעמדו סביבו חומש ורשי", וזה אחורי
עבודה רבה של עריכת סעודת שלישית ואמרית
ד"ת"
(קובץ תורה אור, סערט ויונציג, קיב)

ה מבחן בישיבת האדא
"בימים חמישי עמדו הבוחרים בכור המבחן אצל
הגאון רבי עוזיאל יהודה לעבאווייש ז"ל בישיבת
האדאן, פעם לא ידע אחד התלמידים לשפט בمبוחן
בחומש רשי" גדור בו ר עוזיאל ושאל האם בשבוע
הבא תעודה? ענה הבוחר: 'אם ריצה'." חיך רבי
עויאיל לעומתו ואמרו: "ה'רצה גם השבע, רק אתה
לא כל כך רצית...'"
(שער משה עמוד נב)

שהchein ממנה כמו קפה, ושאלתי מה זה האבקה
זהו? ואמר לי: זה מה שקין הבא מנהה לה', ולא
ידעת מה הוא מוכoon, והסתכל עלי בקפידה
וחזר ושאל מה קין הבא מנהה? ואח"כ נזכרתי
שהיה זה זרע פשתן ואמרתי לו נזהה דעתו. ואמר
לי שם לא הייתי נזכר היה זרע אוטי מהבית... זה
היה לשונו. היכיז לא אדע רשי" בחומש? בתקופת
שלמדותי בישיבה בסדר בשחת בוקור אחר התפילה
הרביה מהבחורים למדו את הפרשה, ופעם אמר לי
שלכאורה היה צריך למחות מודיע הבחורים לומדים
החומר ולא גمرا, אולם אז עורת מחשכהليلו
שיש צו 'עמ'-הארצות' בחומש אצל בחורים ולרך
מנוע עצמו מלמהות על זה"
(קונטרס עובדות והנוגות מרביינו בעל דרכי שמואל)

ה מבחן של הרבה בעניינים

"מן הגאון רבי געלג ראנון בענינים ז"ל גאב"ד
ירושלים נהג, שכאשר בא בוחנים ליבחן אצלו
על גפ"ת, היה בוחן אותן תחילת על חומש ורשי"
פרשת השבע, ואמר שכאשר לא יודיעים הרוי זה
בבחינת צורבא מרבן, עם הארץ מדאוריתא".
(גillum תורה)

ה מבחן בישיבת דושינסקי

כ"ק גאב"ד ירושלים האדמוני רבי יוסף צבי
דושינסקי זצ"ל קבוע שייעוד מיום עם התלמידים
בכל يوم בחומש ורשי", עד שעבור שבת קדוש גמור
כל הסדרה עם פירוש רשי", ובוים ראשון בשבוע
שלחויר ולה לאחר שבתנים על גפ"ת, בגין אותן ג"כ
על החומש ורשי".
(פקודיך דרשת)

ה מבחן בישיבת עתרת ישראל

"ה Kapoor הגאון רבי אפרים קשש ז"ל ראש ישיבת

ה מבחן בישיבת תולדות אהרן
כ"ק האדמוני מתולדות אהרן ז"ע היה גם דוש
מתלמידיו ושם דגם מיוחד על כך שככל אחד יעשה
זאת לחוק וסדר קבוע ללימוד חומש ורשי" מדי שבוט
תקופות מסוימות היה רבינו בוחן בעצמו את
התלמידים כדי לזרום בלימוד חומש ורשי".
(תורה ואמונה, עמוד קא)

ה מבחן בישיבת פורת יוסף
"לימוד רשי" על הפרשה מנהג של ראש ישיבת
הגאנונים הגדולים ובו יהודה צדקה והר"י מעלה
ולה"ה, בכל יום ראשון בשחת בוחן התלמידים
ברשי" על פרשת השבע שubarה, ועל התלמידים
היה ללימוד הפרשה עם פ"ר רשי" היטב ביום השבת
שידיעו מה להסביר"
(ספר נוהג צאן יוסף)

ה מבחן בישיבת מאקאווא
"מן הענין לציין עד כמה החשוב ראש הישיבת הגה"ק
רבי משה נתן נתע לעמברגר וצ"ל את השיעור
בחומש ורשי", שכן בשיעורים הרගלים בגמרו עם
פירוש ורשי" ותוספות היה בוחן רק את הבחורים
הצעירים בעוד שהמבוגרים יותר שוחררו מבחינה
זאת, אולם לגבי השיעור בחומש ורשי" לא היה
אפשר לאחד, וגם הותקים יותר נדרש למדו
בחינה וכל זאת שלא יזלו בלמידה זה"
(אור פנוי משה)

ה מבחן בישיבת מעלות תורה
"כשהיינו בוחרים היה מן הגאון הגדול רבי שמואל
אוירבך זצ"ל בוחן את הבוחרים בלבד שבת על
דברי רשי" בפרשנה בכל מיני שאלות מוחכות,
ופעם רחויי בבריתו והיה שם במתbatch אבקה מסוימת

ה מבחן שנערך לבעל האור - שמה בילדות

את הסיפור הנפלא שהלן סיפר הגאון רבי דב ברקוביץ, מדיני הקהילה החודית שלובנון, יש בו כדי למלוד עד כמה יש לדקדק בדבריו של רשי" על החומש.
הסיפור שמע הרוב ברקוביץ מפי סבו הגאון רבי יוסף אדרל זצ"ל רבה של טורדא אשר שמע את המשעה מפי בעל המעשא - רבנו בעל האור שמה זצ"ל.
היה זה כשהיה בבי מאר שמה יلد בןן אחת עשרה או שתים עשרה, וכבר היה בקי בפלפה בכל האורים ותומים של החושן משפט, ומאיך גיסא מועלם לא
נון העילוי הצעריא את דעתו של למדוד בפרק מסורת את פירושו של רשי" לתורה.
אותם ימים ביקר בעירו של הנער מאיר שמה אחד מגודלי ישראל והוא שוחח עמו מעת לימודי
כמקובל באותה תקופה כדי לאמת את השמועות הנפלאות האזונאי. הוא בוחן את הנער ומצא כי השמועות שסופרו לנוונת נוכנות ביותר, הנער נמצא וכי
שבקי על פה בכל סימני האורים ותומים - חיבורו החורף של רבינו יהונתן אייבשיץ. אבל שמעתי - המשיך הרוב ונפה למאר שמה הצעריא - כי אתה לא יודע את
פירושו של רשי" לחומש, האם והנכון? כיצד זה יכול להיות?

הנער אישר את הדברים. "היתתי צער לימים" - סיפר לימיים לרבה של טורדא - "זילדות נורקה כי כדרכם של נורדים", השיב הנער מאיר שמה כי לדעתו יש
חריפות בכך אחד של ההנומים יותר מאשר כל פירושו של רשי", והוא הוכיח את הנער על דברו. "עוד שנה" - סיום הגוזל
את תוכחותו - 'אשוב שוב لأنן אבחנן אותך או שיבת נורקה של רשי", ואני מצפה כי תדע לענות יפה'.
רק שנה חלפה ואותו גודל חז לעריו של הנער הצעריא, והוא נגע שוב אל מאיר שמה הצעריא וביקש לבחון אותו הפעם על פירושו של רשי" לתורה, הוא בוחן את
מאיר שמה אשר נמצא עתה בCKER בכל פירושו של רשי".
עתה פתח הנער כשנית וידיו וחרטה נשמעת מדבריו: בשנה שחלפה אמרתי כאילו חיליה יש חכמה באורים ותומים יותר מאשר בכל פירושו של רשי" על התורה,
עתה חוווני כי ואני יכול לומר כי יודע אני שיש חכמה בהערה אחת ויחידה של רשי" על התורה יותר מכל חיבורו של רב יהונתן אייבשיץ!
(ספר ותלמידו בידו - מועדים)

